

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Tardoral

A punt de començar la tardor, constatem que la fi del període estiuenc ha estat marcat un any més per la tornada al treball i la concentració de vehicles que a les hores d'entrada i sortida s'entafora als carrers que van a parar a escoles i instituts. Si tenim la sort que, en mirar per la finestra, veiem com el paisatge ens mostra el pas dels dies, observarem com les primeres fulles dels arbres abandonen el verd madur de l'estiu i van prenent els tons ocre del nou temps. Però mentre la natura va fent el seu curs, nosaltres vivim inserits en una societat que, en molts aspectes que afecten la quotidianitat de les persones, està passant —manllevant la frase al títol d'un llibre de

Mn. Josep Armengou— per «temps incerts». Així, la paraula «retallada» s'ha fet d'ús quotidià i la incertesa predomina arreu. Dos mots que també es poden aplicar al món de l'ensenyament, que com tants altres ha de funcionar amb menys recursos. Rere les parets de les classes alegres, multiculturals i informatitzades, quan s'acqueta el brogit que removia patis i pasadissos i es fa el silenci, l'ensenyant té al davant una munió d'ulls esbatanats que al final de l'etapa hauran d'haver assolit les competències bàsiques. És una tasca fonamental que la societat ha de saber valorar i potenciar amb vista a capacitar la persona «per a descobrir el bé i créixer en la responsabilitat».

Diumenge XXIV de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre del profeta Isaïes (50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere; he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda; per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

Salm responsorial (Salm 114)

Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.

Lectura de la carta de sant Jaume (2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostra amb les obres, de què li serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tinguessin ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit els faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc

les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meva fe.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se'n anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú.

I comença a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangeli, la salvarà.»

2

full

«Que serveixi per a la salvació de tots allò que cadascú ofereix» |

Mn. Marc Majà i Guiu

En tota celebració de la missa, quan el sacerdot deia el pa i el vi sobre l'altar, diu en veu alta una oració («oració sobre les ofrenes») que té la finalitat d'unificar les intencions de tots els fidels i, així, unir-los a Crist que s'ofereix a l'altar per nosaltres. Aquest diumenge l'oració sobre les ofrenes fa així: Senyor, «que serveixi per a la salvació de tots allò que cadascú ofereix en honor del vostre nom». Quina pregària més senzilla i més gran!, quin abast tan universal i quin punt de pertinença tan personal! És una pregària amb un punt de pertinença *personal* perquè arrenca d'«allò que cadascú ofereix» als peus de l'altar, juntament amb les espècies del pa i del vi; una ofrena que és alhora *material* (l'aportació econòmica en bé de la comunitat eclesial) i *espiritual* (allò que he viscut en la darrera setmana i que poso en

mans del Senyor). Però al mateix temps és una pregària amb un abast *universal*, perquè el que demanem a Déu és ni més ni menys que «la salvació de tots». Quin misteri tan gran: que allò que jo aporto a l'altar, el meu granet de sorra, pugui ser motiu per a demanar a Déu la salvació de tots! Com pot ser? La resposta ens l'ofereix el Senyor mateix en l'Evangeli: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Si Jesús és, per a mi, simplement un bon mestre o algun dels profetes, aleshores no podré veure en ell més que un model, un bon exemple de comportament. Si, en canvi, reconec en Jesús el Messies de Déu, és a dir, aquell que Déu ha enviat per salvar-nos, aleshores la meva petita ofrena s'uneix a ell i, per tant, serveix per a la salvació de tots. Diguem, doncs, avui ben de cor i juntament amb Pere: Senyor Jesús, «vós sou el Messies».

Modèstia, continència, castedat | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

En aquesta glosa vull reflexionar sobre tres virtuts que ens resten per comentar de les que acompanyen o formen el fruit de l'Esperit Sant, que és la caritat: la modèstia, la continència i la castedat.

Respecte a la modèstia, solament voldria esmentar que és una virtut relacionada amb la caritat, en el sentit que, per do de l'Esperit, som inclinats a comportar-nos en la humilitat respecte a Déu, als altres i a nosaltres mateixos. La modèstia tant es refereix al vestir com a les paraules i a les expressions corporals. La humilitat ens demana no solament de tenir aquesta virtut en el cor, sinó també d'expressar-la en la senzillesa.

La continència i la castedat estan clarament relacionades. De fet, la castedat està íntimament unida a l'amor. La virtut o do de la castedat permet d'estimar amb un cor recte i no dividit. Podem dir que la castedat és com la clau de volta de l'edifici de la caritat. No pot haver-hi caritat autèntica sense la virtut de la castedat.

La caritat demana la donació d'un mateix. «La castedat significa la integració reeixida de la sexualitat en la persona i, per aquí, la unitat interior de l'home en el seu ésser corporal i espiritual. La sexualitat, amb la qual s'expressa la pertinença de l'home al món corporal i biològic, esdevé personal i verament humana quan s'integra en la relació de persona a persona, en el do mutu total i temporalment il·limitat de l'home i de la dona. La virtut de la castedat comporta,

doncs, la integritat de la persona i la integralitat del do» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 2337).

Tot cristià és cridat a viure la castedat. En raó del baptisme, el cristià es compromet a conduir la seva afectivitat dins la castedat. *No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que habita en vosaltres? No sabeu que no sou vostres?* (1Co 6,19). Tots els fidels de Crist són cridats a portar una vida casta d'acord amb el seu estat particular de vida. Els casats són cridats a viure la castedat conjugal; els altres, a practicar la castedat en la continència.

Viure la castedat en qualsevol estat de vida cristiana no ha estat mai fàcil. La perspectiva que el do de l'Esperit Sant ens dóna, és la de tenir la certesa que Déu no ens demana mai res que sigui impossible. Encara més, el Senyor mai no ens demana res que abans no ens hagi donat. Viure la castedat unida a la continència, segons l'estat de vida, és principalment un do que cal demanar humilment i acollir de veritat, no enyorant res ni deixant-nos enganyar per la concupiscència del món i de la carn. Sant Agustí, després de la seva conversió, vivia la dificultat en la lluita per la castedat. D'ell va brollar la pregària humil, que també haurà de ser sempre la nostra: «Vós, Senyor, m'heu manat la puresa; doncs bé, doneu-me el que em maneu i, després, demaneu-me el que vulgueu!» Pregària, mortificació, sagraments són mitjans per a viure la castedat.

Agenda litúrgica de la setmana**16 ■ Diumenge XXIV de durant l'any**

/ Cicle B. Sant Corneli, papa (†253) i sant Cebrià, bisbe (†258) màrtirs.
Lectures: Isaïes 50,5-9a / Salm 114 / Jaume 2,14-18 / Marc 8,27-35

Litúrgia de les hores: Setmana IV

17 ■ Dilluns. Sant Robert Bel-larmino, bisbe i doctor de l'Església (†1621). Santa Ariadna, verge. (s. III). Dedicació de la catedral de Vic.

Lectures: 1Corintis 11,17-26.33 / Salm 39 / Lluc 7,1-10

18 ■ Dimarts. Sant Josep de

Cupertino, prevere (†1663). Sant Ferriol, màrtir (s. IV).

Lectures: 1Corintis 12,12-14.27-31a / Salm 99 / Lluc 7,11-17

19 ■ Dimecres. Santa Maria de Cervelló, verge (s. XIII). Sant Gener, bisbe i màrtir (s. IV).

Lectures: 1Corintis 12,31-13,13 / Salm 32 / Lluc 7,31-35

20 ■ Dijous. Sant Andreu Kim Taegon, prevere, i sant Pau de Chong i companys, màrtirs. Sant Eustaqui, màrtir (s. II).

Lectures: 1Corintis 15,1-11 / Salm

117 / Lluc 7,36-50

21 ■ Divendres. Sant Mateu, apòstol i evangelista.

Lectures: Efesis 4,1-7.11-13 / Salm 18 / Mateu 9,9-13

22 ■ Dissabte. Sant Maurici, màrtir.
Lectures: 1Corintis 15,35-37.42-49 / Salm 55 / Lluc 8,4-15

23 ■ Diumenge XXV de durant l'any
/ Cicle B. Sant Pius de Pietrelcina (†1968). Santa Tecla, verge i màrtir. Sant Constanci, màrtir (s. V).

Lectures: Saviesa 2,12,17-20 / Salm 53 / Jaume 3,16-4,3 / Marc 9,30-37

Cap a la superació de la crisi | Ramon Bufi i Joan Vera, Càritas Diocesana de Vic

El Full Diocesà en la seva edició de fa quinze dies va publicar sencera la nota que els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense van donar a conèixer a finals de juliol sobre la situació social i econòmica d'avui. Una nota serena, però crítica i denunciadora. Feia temps que diferents veus reclamaven una paraula de l'Església. Darrerament n'han aparegudes unes quantes, ben serioses, que anirem citant en aquestes ratlles. El document dels bisbes té un doble to ben necessari: una exposició de la dura realitat de la crisi, sobretot per a certs sectors, i una invitació al dinamisme de l'esperança, ben propi de la nostra fe.

Vegem la realitat

És ben fàcil adonar-se de la duresa de la crisi i de la seva extensió. L'evidència de cada dia ens ho mostra. Així la concreta el Fòrum Joan Alsina, de cristians de Girona, en un document tret a la primavera: «els desnonaments, el sou que no arriba a final de mes, la manca de feina, els joves que han de sortir a l'estranger, la necessitat creixent del banc d'aliments, les cues a Càritas, els qui busquen menjar als contenidors i dormen als caixers, d'altres que s'ho passen malament i tenen vergonya de demanar. Es prefereix suprimir llits als hospitals que escons al Senat... Els beneficis de les grans empreses, el permanent frau fiscal...» La llista podria ser inacabable si hi comptem les retallades en serveis socials, en sous, l'aïllament i angoixa interiors, el sentiment d'exclusió social, que perjudiquen els més febles.

A vegades, però, només ens mirem els fets i les seves conseqüències, com si no hi hagués algú o alguns que en són més responsables. Els bisbes catalans escri-

uen: «s'ha fet palès el desencís davant l'acció política i financera, el rebuig davant la dubtosa moralitat d'algunes persones i institucions, i un angoixant pessimisme sobre el possible redreçament de la situació... S'hauria de poder demanar responsabilitats, especialment, a aquells que han provocat desordres financers i especulació.»

Des d'una altra perspectiva, el Consell Pontifici Justícia i Pau, en un document tret l'any passat, ens diu: «El que ha impulsat tot això és un liberalisme econòmic sense regles ni supervisió..., una ideologia de la tecnocràcia..., una idolatria del mercat.»

En la mateixa línia encara, la declaració final de l'Assemblea de les Càritas de tot l'Estat denuncia: «Som davant un model tiranitzat per l'economia... en què els ciutadans amb major desavantatge social són els més oblidats pel sistema...; és l'Estat qui té el mandat de garantir l'accés de tots als drets constitucionals bàsics.»

D'aquestes causes negatives, però, no n'estem pas exempts tots nosaltres: «cal reconèixer que potser tots hem intentat viure per damunt de les pròpies possibilitats», recorden els bisbes.

Contemplem des de la raó i de la fe

«En el fons d'aquesta actual crisi econòmica i financera hi ha una crisi de valors i de fe», «és una combinació d'errors tècnics i de responsabilitats morals», ens fan notar els bisbes per un cantó i Justícia i Pau per l'altre. En el referons de tot hi ha la cobdícia d'unes minories que topen frontalment amb els drets humans, amb un dels principis fonamentals de la Doctrina Social de l'Església, el de la «destinació universal dels béns», que comporta que tota persona té dret als béns elementals, a la propietat privada d'allò que és necessari per a viure (aquest és el sentit originari de la propietat privada) i que tota propietat té una funció social. Les conseqüències d'aquest principi són extraordinàriament transformadores, revolucionàries.

Els moments de crisi fan mirar massa cap a casa, i a vegades se'ns escapa que, més enllà de la pròpia família o país, la crisi encara és molt més dura i ve de més lluny. Tots els països del Tercer Món han de suportar una crisi endèmica més intensa.

La realitat és crua, ja ho sabem, però l'hem de saber mirar amb esperança, com reflecteix el títol del document episcopal, veure'n els diferents aspectes amb fe.

Si contemplem la paraula de Déu, de seguida ens trobarem amb el text del Gènesi que ens recorden els bisbes: «la pregunta de Déu a Caïn, que travessa la història humana. *Què n'has fet del teu germà?*, i més endavant sentim el mateix Déu que denuncia: *He vist l'opressió del meu poble... he sentit el clam dels esclavitzats*» (Ex 3,7 i 6,5).

Els profetes, amb Amós al davant, denuncien que *heu comprat un pobre per un parell de sandàlies*. Arribant a Jesús, llegim com encapçala la seva actuació amb aquestes paraules: *m'ha enviat a portar la bona nova als pobres, i als captius, la llibertat* (Lc 4,18), paraules que sant Joan resumeix dient: *qui estima coneix Déu, i qui no estima no el coneix, perquè Déu és amor* (1Jn 4,7), una línia, aquesta, d'espiritualitat i d'acció que «ens fa renovar la nostra opció preferencial pels pobres, perquè qui opta per Jesús opta per ells i per l'Esperit que va actuar en ell», com acaba dient la declaració final de Càritas.

És veritat que la missió de l'Església no és tècnica ni ha de ser políticament partidista, però el camí d'anàlisi i d'actuació de Jesús mena més lluny, i més endins, que tot mitjà tècnic o de partit. Ens crida cap aquí.

Ho podem superar

La paraula i l'acció de Jesús sovint són dures, com ho és la realitat d'avui, però sempre amb un to d'es-

perança que ens empeny pel camí de la superació; un camí que no perd ni la joia ni la pau.

La mística que parteix de Déu i la que creu profundament en l'home han d'obrir camins. Els bisbes ens n'assenyalen alguns: «és hora de mirar endavant i de treballar més esforçadament pensant en les generacions futures», cal comptar amb la continuïtat «del treball de tantes institucions d'Església, administracions, i la tasca dels nombrosíssims voluntaris», «estem convençuts de la capacitat del nostre poble, de la col·laboració de partits, sindicats i patronals». Acaben citant el lema de la campanya de Càritas que és una invitació per a tothom a «viure senzillament, perquè d'altres senzillament puguin viure», sense descuidar-nos de «combatre decididament els brots de corrupció en l'àmbit de les institucions i administracions».

La declaració final de Càritas ho resumeix, citant l'encíclica *Sollicitudo rei socialis*, quan diu que «tots som responsables de tots».

Un error de lector i un error de president

Un amable lector ens envia aquesta nota —que va sortir publicada a Missa Dominical, signada per Josep Lligadas— amb el prec de reproduir-la i aconseguir que es posi en pràctica el que s'hi diu.

Un error de lector. Encara hi ha lectors que ho fan, i caldria evitar-ho. És allò d'acabar la lectura explicant: «És Paraula de Déu», o bé preguntant: «Paraula de Déu?» I no, ni una cosa ni l'altra. Al final de la lectura, ni expliquem a l'assemblea que hem llegit la Paraula de Déu, ni menys encara els ho preguntem. El que fem és aclamar la Paraula que hem proclamat. I, per això, un cop acabada la lectura, fem una pausa i diem, amb convenciment i consistència: «Paraula de Déu!» I, sense moure'ns de l'ambó, escoltem la resposta de l'assemblea i després marxem. Els responsables de la litúrgia farien bé d'avisar individualment i amb delicadesa els qui no ho fan així.

Un error de president. Ho recordàvem en les «Orientacions» del dia de Corpus. La invitació a la comunió no parla solament dels qui participen d'aquella eucaristia, sinó que proclama el que l'Eucaristia significa, que és el banquet definitiu del Regne. El text llatí, literalment, diu: «Feliços els cridats al sopar de l'Anyell», que és la vida eterna. Per això, diem: «Feliços els convidats a la seva taula», i aquests convidats, gràcies a

Déu, són molts més que els qui combregarem en aquella missa. I no és bona cosa, encara que sembli que queda més proper, dir, com a vegades es fa: «Feliços nosaltres, els convidats...»

Per al nou curs de catequesi 2012-2013

Podeu fer la vostra comanda i demanar que la llibreria del Seminari de Vic, per mitjà del servei de furgoneta, la faci arribar a la vostra parròquia: tel 902702032, extensió 2104 / llibreria@diacvic.com. També es poden adquirir a la llibreria del Museu Episcopal de Vic, al Casal de l'Església de Manresa i al Despatx Interparroquial d'Igualada.

Paradetes | Teresa Medina Casanovas

En aquella parada del mercat hi havia unes obres de pintura molt actuals; els quadres tenien un encant especial. M'hi vaig aturar una bona estona. Fins que m'adreço a la venedora i li pregunto: «És vostè l'artista?» «No, és la nostra filla. Nosaltres anem a les fires a vendre els seus quadres; ens agrada i de passada l'ajudem. L'ambient de fires ens encanta.»

Un fet curiós que em va agradar i que mai no havia vist. L'art entès per la família, bona comunicació familiar, creure en el treball de la filla i participar-

hi. Potser no m'hauria sorprès tant si el treball de la filla hagués estat un altre ofici, com botiguera, pastisser, gestor... Vaig estar molt contenta de poder veure que avui ja es valoren els treballs artístics com qualsevol altre treball. Aquest pares es veien contents. Vaig imaginar-me la filla i la complicitat que hi havia entre ells.

No sabem què ens espera, però està molt bé aportar la nostra petita ajuda a cada moment nou que se'ns presenta. Encara que hàgim de dir que «no m'hauria pensat mai haver de fer això».

Imatges dels Munts

Sant Boi de Lluçanès. - De publicació recent, ha sortit editat un excel·lent llibre amb poc text i moltes fotografies, sobre l'atractívol santuari de la Mare de Déu dels Munts, patrona del Lluçanès, esbata-nat setial i excel·lent mirador circular començant pel Bisaura i acabant pel Ripollès. L'autor és Baldiri Selva i Cunill, fotògraf de Sant Boi de Lluçanès, especialitzat en temes visuals de l'entorn.

El pròleg és a càrrec del conegut historiador Antoni Pladevall i Font, que explica la història del santuari — nascut en els segles del romànic, XII i XIII, ja que consta des de l'any 1170— i en narra les esdevinences.

El gros del llibre el componen unes magnífiques fotografies de l'edifici religiós, de la bella nau interior, de l'acurada policromia de l'altar i templet de la Verge, del sostre que el cobreix, dels bonics plafons i imatges de sants que il·luminen el temple, de la

mateixa imatge de la Verge bruna que presideix tot l'àmbit, dels ex-vots i de tots els racons de singular bellesa que ornamenten el conjunt.

També s'hi inclouen fotografies antigues històriques i facsímils dels goigs i de la relació sobre com se salvà la imatge en els tèrbols anys de la guerra civil.

Mereixen especial atenció unes fotografies panoràmiques en què es poden observar tots els pobles, cims i planures que es veuen des dels Munts, amb una numeració de noms adients per a saber-ne l'exacta situació.

El llibre ha estat promogut per la parròquia de Sant Boi de Lluçanès. Per això, hi ha una presentació del rector, Mn. Felip Soldevila, i es pot adquirir a la parròquia i al mateix santuari.

En resum, una joia visual que complaurà devots i visitants d'aquest alterós santuari de la Mare de Déu dels Munts.

ISCRVIC

Batxillerat i Llicenciatura en
Ciències Religioses

Bloc temàtic sobre Bíblia
Matrícula oberta curs 2012-2013

Període de matriculació: del 16 al 31 de juliol,
i primera setmana de setembre.

www.iscrvic.org / secretaria@iscrvic.org / Tel. 902702032

Pares i fills: compartir sostre | Ester Busquets i Alibés.....

En un dels programes radiofònics d'una emissora catalana que combina la música amb la informació tant convencional com humorística, hom es feia ressò de les dades d'un estudi sobre l'emancipació dels joves a Espanya, que constata que set de cada deu joves d'entre 20 i 29 anys encara viu amb els seus pares. La notícia sobre la tardança dels joves a independitzar-se es va donar correctament, però quan el fet va passar a la secció d'humor va ser una autèntica barroeria.

L'humorista, lluny d'entrar en el perquè dels resultats d'aquest estudi i trobar en les causes el ganxo irònic o còmic, es va limitar a positivament les dificultats de la convivència entre pares i fills, amb comentaris d'aquest tipus: «els joves heu d'exigir una paga setmanal als pares de 250€ en negre, perquè no heu triat viure en aquella família; per tant, que no us facin treballar»; també se'ls recordava que «viure a casa us permet usar el cotxe de la família sense haver d'omplir el dipòsit», o bé «no cal que truqueu al vostre pare per barallar-vos-hi, perquè ja el teniu a casa»... Tots els comentaris tenien aquest to.

Certament, es pot fer broma sobre les relacions entre pares i fills, i això és bo, perquè l'humor permet d'estar en el món d'una altra manera. La capacitat humorística és quelcom típicament humà que pot fer que la vida sigui més suportable o agradable, però s'ha

d'anar alerta quan, en nom de l'humor, es generen anti-valors en les relacions paterno-filials._

Tant en la tradició semítica com cristiana, el respecte envers els pares té un valor tan important que fins i tot ha quedat inscrit com un dels deu manaments, amb «l'honoraràs pare i mare». Si ens hi fixem bé, el manament diví no va adreçat als pares, sinó als fills, perquè a sota de la norma hi ha un supòsit cultural que considera que la cura i protecció dels fills és quelcom natural, però no a la inversa. Per això s'ha de recordar que els fills també tenen una responsabilitat amb els seus pares. Segons el pensador Jean-Luc Marion, aquest respecte es fonamenta en el fet que els pares han donat la vida als fills: «El fill podrà dedicar temps, cura i dedicació al seu pare quan hagi entrat en l'etapa de l'ancianitat, quan estigui molt malalt i no pugui valer-se per si mateix, però no podrà donar-li la vida en aquella hora de temença. Com a molt, podrà fer-li més serena la mort, però no li podrà donar el que ha rebut del seu pare i de la seva mare: la mateixa vida, el tresor d'existir. La podrà generar i donar-la a altres, però mai als seus pares.»

Tenir pares i poder-hi compartir sostre, quan les condicions econòmiques no permeten als joves d'emancipar-se, no és viscut precisament com un model per part de molts joves, però és un valor d'acolliment d'allò més evangèlic per part dels pares. Sobre aquestes realitats, poca broma.

Llibres | *La nova evangelització. Un repte per a sortir de la indiferència*, de Rino Fisichella.....

Editat per Claret dins la col·lecció A cel obert (núm. 16; 128 pp.).

El seu autor va néixer a Codogno (Itàlia) l'any 1951. Entre altres càrrecs, ha estat professor a la Pontifícia Universitat Gregoriana, rector de la Pontifícia Universitat Lateranense, bisbe auxiliar de Roma i president de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida. Actualment, és arquebisbe i presideix el Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització. Apreciat per la seva tasca de teòleg i pels seus escrits, amb aquest llibre —amb reflexions adients per a l'Any de la Fe— respon a unes preguntes que molts formulen en sentir a parlar d'una Nova Evangelització: Per què la fe cristiana

necessita un nou anunci? Què ha canviat o està canviant en el món perquè aquesta empresa sigui necessària? Quins podrien ser els seus continguts i els seus mètodes?

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
 Santa Maria 1, 08500 VIC
 Tel. / Fax 93 885 07 09
 Correu electrònic:
 mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
 SOLSONA: Júlia Ayala
 Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
 Tel. 973 48 06 19
 C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
 Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 889 19 09
 IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
 Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60